

Herefter specificeres ændringsforslaget som følger:

4.000 pensioner i 2 måneder à gennemsnitlig 1.300 kr.....	10.400.000 kr.
Hospitalsmerudgifter ved ca. 60.000 undersøgelser à 140 kr.....	8.400.000 kr.
Nettobesparelse	2.000.000 kr.
Bruttotilgangen af nye pensionister mindskes fra de nuværende godt 8.000.	20.000.000 kr.
Meningsfyldt tilværelse på arbejdspladserne.....	40.000.000 kr.
I alt foreslået	62.000.000 kr.

Afvigelsen i forhold til det for finansåret 1976-77 foreslåede beløb (300 mill. kr.) beror især på, at arbejdsløsheden med den i mellemliggende år førte politik har bidt sig hårdere fast. Marginalvirkningen heraf rammer navnlig dem, der har sværest ved at opnå beskæftigelse.

Til nr. 1316

Der indføres lighed mellem kønnene, hvorfor der fra 1. juli 1979 ikke tildeles flere tilsagn til enkepension.

Trangsbestemt hjælp afløser den nuværende ulighedslovgivning. Allerede tildelte pensioner bevares dog fuldt ud.

Grundet naturlig overgang til folkepension ved 67 års alderen og manglende nytilgang, indtræffer en besparelse der vurderes til 10 pct.

Til nr. 1317

Forslaget er en konsekvens af fremskridtspartiets ændringsforslag til § 1, skatter og afgifter, konto 1.01. underkonto 44.04.

Til nr. 1318

Efter sygesikringsloven ydes der i øjeblikket godtgørelser i langt større omfang end påkrævet ud fra en social og sundhedsmæssig vurdering.

Derfor må lovreglen herom ændres.

Til nr. 1319

En særlig – og ikke speciel byrdefuld – driftsudgift ved udenrigsfart er, at søfolk, som bliver alvorligt syge eller dør i tjenesten, må hjembringes fra udlandet. Den enkleste måde at dække disse erhvervsomkostninger på, er at lade rederierne betale den del af udgifterne, der ikke påhviler søfolkene selv og deres efterladte.

Derimod er det umuligt at finde rimelige grunde for, at sager af den art skal forkludres med ekstra administration ved, at skatteyderpenge også skal indblandes i betalingen. Det medfører blot ekstra skrivebordsarbejde, som ikke er til nogensomhelst reel gevinst.

Til nr. 1320

Når en person kommer til skade, skal samfundet selvølgelig bistå den pågældende, men de skatteyderfinansierede betalinger til afbødning af indtrufne skader bør alle fordeles efter skadernes alvorlighed og ofrenes trang.

Hvis en medborger mister sin arm, må han med andre ord få den samme statsersatning, hvad enten ulykken skyldtes, at han har været værnepligtig, eller hans hus styrter sammen